"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ସାକାର ଶରୀରକୁ ମନେ ପକାଇବା ମଧ୍ୟ ଭୂତ ଅଭିମାନୀ ହେବା, କାହିଁକି ନା ଏହି ଶରୀର ପାଞ୍ଚ ଭୂତରେ ନିର୍ମିତ, ତୁମକୁ ତ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଏକମାତ୍ର ବିଦେହୀ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । "

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ, ଯାହାକି ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର:- ସାରା ତମଃପ୍ରଧାନ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସତ୍ ପ୍ରଧାନ, ସଦା ସୁଖୀ କରିଦେବା ଏହା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ, ଯାହାକି ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଉଚ୍ଚ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାରଣରୁ ତାଙ୍କର ସ୍ମାରକୀଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ-ଉଚ୍ଚ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦରେ ସାରା ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି?

ଉତ୍ତର:- ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜାରୀ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ ସେତେବେଳେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅଛ, ତା'ପରେ ପୁଣି ମଧ୍ୟମ ଏବଂ କନିଷ୍ଠ ହେଉଛ । ମାୟା ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ କରିଦେଉଛି ।

ଗୀତ:- ମେହଫିଲ ମେଁ ଜଲ ଉଠି ଶମା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନ ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ଅଛି ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପରମପିତା ପରାମାତ୍ମାଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ, ତା'ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ, ଈଶ୍ ର, ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ଡାକୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆକାର ବା ସାକାର ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖାଯାଇନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଯେକୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ଆକାରକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନ ନିଜେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନିରାକାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଗୁରୁ କରିନାହାଁନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଛୋଟ ପିଲା ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଯାଏ ଯେ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, କିନ୍ତୁ କେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ - ସେକଥା କୁହାଯାଇନଥାଏ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ବି ଚିତ୍ର ରହି ନ ଥାଏ । କେବଳ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ହେ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଗୁରୁ ବା ଦେବତା ଆଦିଙ୍କର ଚିତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିନଥାଏ । ଯଦିଓ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ହେ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ମନେ ପଡିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବେ ଏବଂ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିବେ ତେବେ ସିଏ ତ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସିଲାବାଲା ହୋଇଗଲେ! ଏହାର ଅର୍ଥ ଇଏ ୫ ତତ୍ ରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଶରୀରକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ପାଞ୍ଚ ଭୂତ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଭୂତ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତେବେ ଶରୀରକୁ ପୂଜା କରିବା ଅର୍ଥ ଭୂତ ପୂଜା କରିବା । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଶରୀର ଆଡକୁ ଚାଲିଗଲା । ଯଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ତା' ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ନାଁ । ଆତ୍ମା ତ ଉଭୟଙ୍କଠାରେ ଅଛି । ଯିଏ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ଯାହାକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଏମାନେ ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ପାପ ଆତ୍ମା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ନାମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଥାଏ ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ନିରାକାର ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ମନେପକାଇଥାଏ । ତାକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯିବ । ସାକାର ଶରୀରକୁ ଯେଉଁମାନେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ଯେପରି ଭୂତ ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଭୂତ, ଭୂତକୁ ମନେପକାଉଛି କାହିଁକିନା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ବଦଳରେ ନିଜକୁ ୫ ଭୂତର ଶରୀର ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ନାମ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଉପରେ ରଖାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏମାନେ ନିଜକୁ ୫ ତତ୍ ର ଭୂତ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଶରୀରକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ତ' କେହି ହେଉନାହାନ୍ତି । ଯଦି ନିଜକୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ଭାବିବ ତେବେ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ହେଉଛି । ଆତ୍ମା ଦୁଃଖ ସମୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, କାହିଁକିନା ଆତ୍ମାର ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ସିଏ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଶମା ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ୟୋତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏଠାରେ କୌଣସି ଜ୍ୟୋତି ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ସିଏ ତ' ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଶମା କହିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି ଜ୍ୟୋତି ବୋଲି ଭାବିନେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ' ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟେ, ମୋର ନାମ ଶିବ । ଶିବଙ୍କୁ ରୁଦ୍ର ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ସେହି ନିରାକାରଙ୍କର ଅନେକ ନାମ ରହିଛି ଆଉ କାହାର ଏତେ ନାମ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ଗୋଟିଏ ହିଁ ନାମ ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ ବି ଦେହଧାରୀ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ନାମ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ ରଙ୍କୁ ହିଁ ଅନେକ ନାମ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତାଙ୍କର ମହିମା ଅପରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଗୋଟିଏ ନାମ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ମରଜୀବା ଜନ୍ମ, ତେଣୁ ତୁମର ଅନ୍ୟ ଏକ ନାମ ରଖାଯାଉଛି, ଯେପରି ପୁରୁଣା ସବୁକିଛି ଭୁଲି

ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛ । ତେଣୁ ଏହା ତୁମର ମରଜୀବା ଜନ୍ମ ଅଟେ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ମାତା-ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ନେବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଗୁହ୍ୟ କଥାକୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ତ' ଶିବଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍   ।ରା ସ୍ଥାପନା, ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ କେବଳ ଶୁଣିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିପରି, ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ତ' ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ଧର୍ମ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ରଚନା କରିବେ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍   ।ରା ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ହିଁ ରଚନା କରିବେ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ନୁହେଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ, କାହିଁକିନା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍   ।ରା ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ଦୁନିଆର ଦେହ ଅଭିମାନୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଶିବଙ୍କର ନାତି-ନାତୁଣୀ ବୋଲି କହିବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ଯାହାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ରହୁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି, ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ତ' ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ ନିଶ୍ଚିତ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଆଉ ସମସ୍ତ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଜର ନାମ ରହିଛି । ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଯାହାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତ ନାମ ରୂପ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୂଢ଼ମତି ମନୁଷ୍ୟ ଏହିକଥାକୁ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ ଅଛି ତେବେ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିଥିବେ, ସ୍   ର୍ଗ ରଚନା କରିଥିବେ । ନଚେତ୍ ସ୍   ର୍ଗ କିଏ ରଚନା କରିବ! ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଆସି ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଯଜ୍ଞ କୁହାଯାଉଛି କାହିଁକିନା ଏଥିରେ ସ୍   ାହା ହେବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଯଜ୍ଞ ତ' ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସ୍ଥୂଳ ଯଜ୍ଞ । ଏଠାରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସ୍   ୟଂ ଆସି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଯେତେବେଳେ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରନ୍ତି ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦିର କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ' ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ଗୀତା, ଭାଗବତ ଆଦି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ଏହି ଭୌତିକ ଯଜ୍ଞ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଏହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ହିଁ ସମୟ । ଯେତେବେଳେ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଆସିବ ଏବଂ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଆସି ମିଶିବେ କାହିଁକିନା ସିଏ ହିଁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରମା, ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ତାରକାମାନେ । ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତ' ବାବା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ମାତା ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ହେବା ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ସିଏ ହେଲେ ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରମା ମାତା ବାକି ସମସ୍ତେ ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ତାରକା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ହିସାବରେ ଜଗଦମ୍ବା ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟବାନ୍ ତାରକା ହୋଇଗଲେ, କାହିଁକିନା ସିଏ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ନା । ଯେପରି ତାରାମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି କେହି ବହୁତ ଉଜ୍   ଳ ଦେଖାଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଲେ ସ୍ଥୂଳ ଆକାଶର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ତାରକା ଏବଂ ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନର କଥା । ଯେପରି ତାହା ପାଣିର ନଦୀ ସେହିପରି ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ନଦୀ, ଯାହାକି ଜ୍ଞାନର ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ବାହାରିଛନ୍ତି ।

ଏବେ ସମସ୍ତେ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆସି ନିଶ୍ଚିତ ସ୍   ର୍ଗ ରଚନା କରୁଥିବେ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ, ଯାହାକି ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ସରକାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମକୁ ମାନୁନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମର କୌଣସି ଧର୍ମ ନାହିଁ । ତାହା ତ' ଠିକ୍ କଥା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଭାରତର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଧର୍ମରେ ତ' ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ । ଭାରତବାସୀମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ଦୈବୀଧର୍ମରେ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ସାରା ବିଶ୍   ରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଧିକାରୀଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । କ୍ରମାନୁସାରେ ଉଚ୍ଚ ନୀଚ୍ଚ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ରହିବେ । ସର୍ବୋତ୍ତମ ପୁରୁଷ, ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ପୁରୁଷ ଏହିଭଳି ରହିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଯିଏ ସର୍ବୋତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି । ସବୁ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଦେବତାରୁ କ୍ଷତ୍ରିୟ, କ୍ଷତ୍ରିୟରୁ ପୁଣି ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର କନିଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ସୀତା ରାମଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସବୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା, ସର୍ବୋତ୍ତମ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଚାଲୁଛି, ଏକଥା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଉତ୍ତମ ପୁଣି ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ' ସାରା ଦୁନିଆ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଏହି କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ - ଯାହାଙ୍କର ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିବ, ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିପାରିବ ଯେ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଆସିଥିଲେ । ନଚେତ୍ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ କାହିଁକି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି! ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପହାର ନେଇ ଆସିଥିବେ ଏବଂ ସର୍ବୋତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିଥିବେ । ବାବା ସାରା ତମଃପ୍ରଧାନ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସତ୍   ପ୍ରଧାନ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ଯେତେ ଉଚ୍ଚ ତାଙ୍କର ସେତେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ମାରକୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲା, ଯେଉଁ ମନ୍ଦିରକୁ ଲୁଟ୍ କରି ନେଇଗଲେ । ମନୁଷ୍ୟ ଧନ ପାଇଁ ହିଁ ଚଢଉ ବା ଆକ୍ରମଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ବିଦେଶରୁ ମଧ୍ୟ ଧନ ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ, ସେ ସମୟରେ ଭାରତରେ ବହୁତ ଧନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ

ମାୟା ରାବଣ ଏବେ ଭାରତକୁ ମୂଲ୍ୟହୀନ କରିଦେଇଛି । ବାବା ଆସି ପୁଣି ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ । ଜୀବନରୂପୀ ନୌକାକୁ ପାରି କରୁଥିବା ସତ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବୁଡାଇଲାବାଲା ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିକାର ରୂପୀ ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ' କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଅସାର ସଂସାର, ବିଷୟ ସାଗରରୁ ସେ ପାରିକୁ ନେଇଚାଲ, ଯେଉଁଠାରେ କ୍ଷୀର ସାଗର ରହିଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ଯେ, ବିଷ୍ଣୁ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ରହୁଥିଲେ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ କ୍ଷୀର ସାଗର କୁହାଯାଏ, ଯେଉଁଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ରାଜତ୍ୱ କରୁଥିଲେ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ବିଷ୍ଣୁ କ୍ଷୀର ସାଗରରେ ବିଶ୍ରାମ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ବଡ ପୋଖରୀ କରି ମଝିରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲମ୍ବା ଚଉଡା କରି ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏତେ ବଡ ନୁହଁନ୍ତି । ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ୬ ଫୁଟ ହେବେ । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ବଡ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ରାବଣର କେତେ ବଡ ବଡ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ନାମ ବଡ, ତେଣୁ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବଡ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ବାବାଙ୍କର ନାମ ବଡ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ଛୋଟ । ଏଠାରେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଏତେ ବଡ ରୂପ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋର ରୂପ ଏତେ ବଡ ନୁହେଁ । ଯେପରି ଆତ୍ମା ଛୋଟ ସେହିପରି ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାରା ସଦୃଶ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପରମ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ, ସିଏ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଭରି ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମାରେ ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ଯେ, ସିଏ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବେ ଯେତେବେଳେ କି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟର ଆଧାର ନେବେ । ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲା ତା'ର ଛୋଟ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ସିଏ ବଡ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଦେଖି ପୂର୍ବର ସଂସ୍କାର ଗୁଡିକର ସ୍ମୃତି ଆସିଯାଏ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ତୁମକୁ ସେହି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବାକୁ ଆସିଛି । କୃଷ୍ଣ କୌଣସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇନଥିଲେ । ସିଏ ତ' ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିଥିଲେ । ୮ ଜନ୍ମ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ୧୨ ଜନ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପୁଣି ୬୩ ଜନ୍ମ ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ରବଂଶୀ ହେଲେ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛ । ଏହା ହେଲା ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣ । ପୁଣି ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଯାଇ ଦେବତା ହେବ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଧର୍ମ, ଏହି ତିନିଟି ଧର୍ମର ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତିନୋଟିଯାକର ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହେବା ଦରକାର । ଅଲଗା ଅଲଗା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ଗୀତାରେ ହିଁ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମା ଭଗବାନୁବାଚ ନୁହେଁ । ଏହା ହେଲା ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଯିଏକି ଶୂଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିଥାଆନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇକଳା କମ୍ ଥାଏ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ପୁଣି କନିଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଭିତରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ହେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ଯାହାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମହିମାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ପୂଜା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ମାୟା ପୁଣି ତୁମକୁ ପୂଜାରୀ କରିଦେଉଛି । ଡ୍ରାମା ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯେତେବେଳେ ନାଟକ ପୁରା ହୁଏ ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହେବା ମଧ୍ୟ ଆପେ ଆପେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆସି ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହିପରି ପାଳନ ମଧ୍ୟ କରି ଚାଲିବେ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ' କାହାର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ, ରାମ ଆଦିଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ' ନିଜେ ସାକାର ରୂପରେ ଥିବେ । ଏମାନେ ତ' ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସବୁ ବର୍ଷ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ କରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ' ସମସ୍ତେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବେ, ତେଣୁ ଜନ୍ମଦିନ କାହିଁକି ପାଳନ କରିବେ! ସେଠାରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ନାମ ମାତା ପିତା ହିଁ ରଖୁଥିବେ ନା । ଗୁରୁ ତ' ସେଠାରେ ରହିବେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି କଥାର ଜ୍ଞାନ ଓ ଯୋଗ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ବାକି ସେଠାରେ କ'ଣ ନୀତି ନିୟମ ଅଛି, ତାହା ପଚାରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଏମିତି ତ' ବାବା କହିଦେବେ, ନହେଲେ ସେଠାରେ ଯେଉଁ କାଇଦା ଥିବ ତାହା ହିଁ ଚାଲିବ, ତୁମର ପଚାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେମାନେ ପରିଶ୍ରମ କରି ନିଜର ପଦ ତ' ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅ । ପ୍ରଥମେ ଯୋଗ୍ୟ ତ' ହୁଅ, ତା'ପରେ ପଚାରିବ । ଡ୍ରାମାରେ ତ' କୌଣସି ନା କୌଣସି ନିୟମ ଥିବ ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ନିଜକୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ମନେ କରି ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ମରଜୀବା

ହୋଇ ପୁରୁଣା କଥା ଗୁଡିକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କ ଦ୍ ାରା ସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଥିବା ଯଜ୍ଞରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ ାହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶୁଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିବା ପାଇଁ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ସଂଗ ଦ୍ ାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କରୁଥିବା ବିଶ୍ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ବଶିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସେଟିଂଗ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କୌଣସି ବି କାର୍ଯ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥାଏ, କାରଣ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟାର ସେଟିଂଗ୍ ଦ୍ ାରା ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ ହୋଇନଥାଏ, ତା'ଦ୍ ାରା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଦଶଟା କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମେ ବିଶ୍ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଦାୟିତ୍ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମାମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟାକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ଯୁଗଳ ରୂପରେ ରୁହ । ହଜାର ଭୁଜାବାଲା ତୁମ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ହଜାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ କରିବା ହିଁ ବରଦାନୀ ମୂରତ ହେବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***